…такої зелені не бачено сто років,
а може, й більше! Все вповите нею.
Ліси кущів безмовні та глибокі:
вигадуй річку, просіку, алею,
закриті, ще не впізнані.

Можливі

колона, арка й біла, мов папір,
сумирна вежа, рівня дикій сливі
(ростуть обидві з незбагненних пір).

Так зелено, що смійся або плач
між двох лісів, і невблаганний м'яч
між двох воріт, і піт, і сухо в роті,
і спів бджоли на нерухомій ноті.
А втім, воріт нема. Є дві цеглини,
затоплені в траві. І янголине
та голубине пір'я у траві.
І дві легкі кульбаби, тільки дві.

Літає м'яч! Проте його немає,
мов не було. Лише гарячий згусток
живих секунд, і він повз нас минає,
і трохи — в нас, і мчить у межі пусток.
Така вже гра: на тлі рослин і стін,
де вгадуються фрески, наче смерті,
догнати плач!.. Він котиться. І він,
мов літери, пощерблені й затерті,

незримий слід і видих. Або дух.
Або хоч м'яч, повернутий минулим
у цю траву, між двох ожинних смуг,
де під ногами схимники поснули,

де крізь гілок цупке густе письмо
побачиш річку (просіку? алею?).

І ти, і я. Так близько стоїмо
над глибиною, пусткою, землею…